

מה שאפשר לשאת — על ראשיהם, בסליי נצרים גדולים. הם מתלוננים שאין להם מה לאכול, שהם אינם יודעים לאן ללכת. שהם פוחדים לחזור לבתיהם. הם שואלים את החיילים אם ללכת צפונה, בעיקבות הכוח שפרץ לצור, אל בתיהם — או להתרחק מהאש דרומה. החיילים מושכים בכתפיהם. הם אינם יודעים.

קולות-הנפץ החדים של הסנקים נשמרים עים מקרוב, ובעיקבותיהם ירי המיקלעים והרובים. כיבוש צור מסתיים במהירות. לא נשאר הרבה מן השכונות שבמבואות העיר, במקום שבו חיו ריכוזי אש"ף. תם הקרב על צור.

להפיג את השיעמום בזלילת מנות-הקרב, ואחרי-כך ניסו לגוון קצת את התפריט. בכביש החוף האבנוני יש מיקשות אבטיחים רבות. בדרך לעיר צור עברו חיילי צה"ל על פני שיירות הפליטים.

על הסכין חיילי החרמ"ש של צה"ל מיטיבים את ליבם באבטיחים לא הרחק מהכניסה לצור. כשעות ההמתנה הארוכות שלפני הפריצה לצור ניסו החיילים

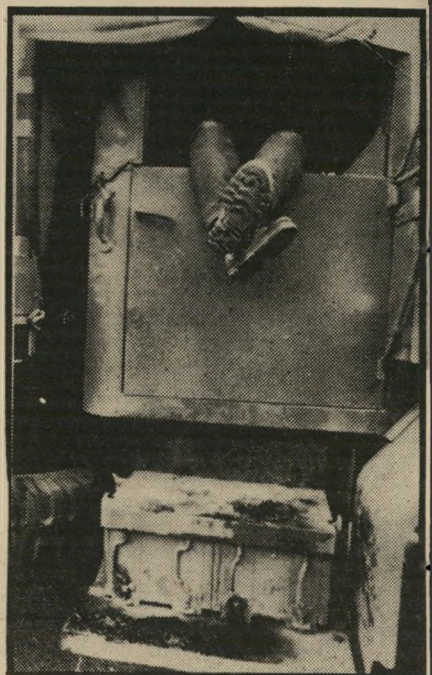
הקרב על צור

● **יום השני, צור, 17.30.** זו הפעם הראשונה שבה אנו רואים מקרוב את ההרס שזרעה האש. בצומת שלפני הכניסה לעיר צור פוץ בור ענק. אולי פגעי עה של מטוס, אולי של מוקש ענק.

מן העבר השני של הצומת בית דויקומתי נטוש, מנוקב כדור-ריס, שלידו מכונת ירוקה, מרוסקת. בתוך הבית יש אותות של מנוסה מבוהלת. בגדיים וכלי-אוכל זרוקים בכל מקום, ולידם אינפוזיות וחומרי-חישה.

הקרב על צור

● **יום השני, צור, 16.00.** תמרי

עייפות החיילים ניצלו כל רגע פנוי לשינה. למעלה נראות רגליהם של חיילי במנוחה. למטה בתמונה: חייל ומעיל על ראשו.

נת הפליטים חוזרת על עצמה. מול חווילה מסוארת, בת שתי קומות, יושבים כמה עשרות פליטים. הילדים בוכים, ראשי הנשים כבושים באדמה. עכשיו מסיימים המטוסים את מלאכתם. כבר אפשר לשימוע את קולות הירי הקצובים והחדים של המיקלעים והרובים, במבואות העיר.

הקולות במכשירי-הקשר מבשרים: שתי דקות לתוזה. החיילים קופצים על כלי-הרכב, דורכים את המיקלעים והרובים. פלוגת טנקים נעה בראש, וסונה מערבה לעבר צור. הנגמ"שים נעים בעיקבותיהם לתוך העיר. חייל מזוקן מצביע לפנינו על השדירה שבה נע צה"ל. "מכאן הם באו", הוא אומר ומצביע על הפליטים. "זה נראה ממש כמו יציאת-מצרים. עמדנו פה וראינו אותם, וכאב לנו הלב". עכשיו הם בדרך חזרה לצור. אלפי אנשים.

הנעלות נושאות את התינוקות. הנשים והנערים נושאים את רכוש המישפחה —

תפילה

אנשי מילואים מתפללים שחרית בנקודת היציאה שלהם בשדה פתוח בצפון הארץ. משם המשיכו צפונה, לדרום לבנון.

חכנה בבית שמחולק, נתנו להם מדי פעם מציות ממנות-הקרב של צה"ל. כמעט שלא היו גברים צעירים בין הפליטים. הילדים בכו ללא הרף, כשרעש הסנקים העוברים על פניהם מבעית אותם.

מיכגש בצומת לפני הפניה לעיר צור חולפים הסנקים על פני הפליטים שנמ"טו מבתיהם לפליטים לא היה מזון, וחיילי מחלקת-הסירוש שהש